

Arrest

nr. 257 643 van 5 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat KAMBA BALAPUKAYI
Terhulpesteenweg 177/10
1170 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend bij aangetekend schrijven om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 juni 2021.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NZAMBE, die loco advocaat KAMBA BALAPUKAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Wokra op 21.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: A.

voornaam: M.

geboortedatum: (...) 2000

geboorteplaats: CHERNIVETSKA

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften. (PV nummer HV.21.L8.001180/2021 van de politiezone van PZ Wokra.) Betrokkene was in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat ze inwoont bij haar vriend D., C.-I., geboren op (...) 1991, die legaal in België verblijft. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Betrokkene verklaart dat ze trouwplannen hebben. Dit is opmerkelijk, aangezien uit het administratief dossier van de heer D. blijkt dat hij gehuwd is met een andere vrouw.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften. (PV nummer HV.21.L8.001180/2021 van de politiezone van PZ Wokra.) Betrokkene was in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften. (PV nummer HV.21.L8.001180/2021 van de politiezone van PZ Wokra.) Betrokkene was in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften. (PV nummer HV.21.L8.001180/2021 van de politiezone van PZ Wokra.) Betrokkene was in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften. (PV nummer HV.21.L8.001180/2021 van de politiezone van PZ Wokra.) Betrokkene was in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren omdat ze geen familie in Oekraïne heeft. Betrokkene verklaart wel dat ze een vader heeft maar met hem geen contact meer heeft wegens zijn alcoholgebruik. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Oekraïne een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Aan verzoekster werd op 21 juni 2021 ook een inreisverbod opgelegd.

2. Ontvankelijkheid van de vordering

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende het ernstig middel

3.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en het recht om te worden gehoord als algemeen Unierechtelijk beginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“1. Verzoekster stelt schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Dat artikel nr. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) verkondigt het recht van iedereen op eerbiediging van “voor hun privé- en gezinsleven, hun huis en hun correspondentie”, maar organiseert een regime van beperkingen als deze “bij wet zijn voorgeschreven” en “noodzakelijk in een democratische samenleving”.

Dit artikel regelt duidelijk de bescherming tegen onrechtmatige inmenging in de persoonlijke levenssfeer van personen.

De huidige jurisprudentie laat een verruiming van het begrip 'privé- en gezinsleven' zien, waarvan vooral buitenlanders profiteren.

In beslag genomen door een uiterst dringend verzoek dat neigt tot opschorting van de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, besloot de RVv dat het ontbreken van een zo streng mogelijk onderzoek naar de oorzaak met betrekking tot het privéleven rechtvaardigt dat het middel

ontleend aan een mogelijke schending van artikel 8 EVRM is a priori gegrond. Op grond van de positieve verplichtingen die op de Belgische autoriteiten rusten, moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij de goedkeuring van een bevel om het grondgebied te verlaten, de impact van de uitzetting op het privé- en gezinsleven van de betrokkene beoordelen met het oog op een billijk evenwicht tussen concurrerende private en publieke belangen.

Desnoods zullen de autoriteiten moeten afzien van uitzetting van de betrokkene, temeer daar de enige familie die verzoekster heeft gevonden en waarmee zij een diepe en duurzame sociale verankering/band heeft gecreëerd, haar echtgenoot, het kleine minderjarige kind, haar zusterschoonfamilie en haar Oekraïense gemeenschap die in België wonen;

Dat "staten volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht het recht hebben, onverminderd hun verdragsverplichtingen, om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren". Bij de uitoefening van deze prerogatieven is het echter waarschijnlijk dat staten inbreuk maken op een recht dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet de verwijderingsmaatregel in overeenstemming zijn met de wet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dat wil zeggen gerechtvaardigd zijn door een dringende sociale noodzaak en in verhouding staan tot het legitieme doel dat wordt nagestreefd [Eur. DH, Üner v. Nederland (Grote Kamer), 18 oktober 2006, 54]. Daarom hebben staten, in bepaalde omstandigheden die de evenredigheidstoets kan aantonen, een negatieve verplichting om een vreemdeling, ongeacht of deze legaal verblijft of niet, niet te verwijderen.

Dat de verwijderingsmaatregel van een illegale vreemdeling dus natuurlijk binnen de reikwijdte van artikel 8 van het EVRM valt en dat een staat op grond van de uitzetting de negatieve verplichting kan schenden die op hem rust om het privé- en gezinsleven van de betrokkene (de "Terugkeer"-richtlijn vereist in dezelfde zin dat de lidstaten rekening houden met de gezinssituatie van de betrokkene bij de uitvoering van die richtlijn (art. 5).

Dat het belangrijk is om hier te benadrukken dat artikel 8 van het Verdrag niet alleen de familierelaties sensu stricto beschermt die door de verwijderingsmaatregel zouden worden aangetast, maar ook "persoonlijke, sociale en economische relaties die constitutief zijn voor het leven van enig menselijk wezen" (Eur DH Court, arrest Slivenko v. Letland, 9 oktober 2003, §96.)

Zoals het Hof zegt:

"Aangezien artikel 8 ook het recht beschermt om banden met medemensen en met de buitenwereld te vormen en te onderhouden en aangezien het soms aspecten van iemands sociale identiteit omvat, moet worden aanvaard dat alle sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. "(arrest Eur. DH Court, Üner v. Nederland (Grote kamer)), 18 oktober 2006, §59.)"

Dat zodra het bestaan van privé- en/of gezinsleven is bewezen, de inmenging wordt afgeleid uit het uitzettingsbevel. Zowel de rechtsgrond als het legitieme doel, namelijk de verdediging van de openbare orde, is over het algemeen geen probleem. De autoriteiten moeten dan zorgen voor een evenwicht tussen de aanwezige openbare en privé belangen, belangen die op gespannen voet staan vanwege de legitieme doelstelling van staten om de verwijdering van vreemdelingen te controleren "op grond van een gevestigd beginsel van internationaal recht". van grondrechten.

Ten slotte is artikel 6 van RICHTLIJN 2008/115 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures die in de lidstaten van toepassing zijn op de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, duidelijk bepaald:

"De lidstaten moeten ervoor zorgen dat zij bij het beëindigen van het illegaal verblijf van onderdanen van derde landen een eerlijke en transparante procedure volgen. Overeenkomstig de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie moeten besluiten die krachtens deze richtlijn worden genomen per geval worden genomen en rekening houden met objectieve criteria, wat inhoudt dat andere factoren in aanmerking worden genomen dan het simpele feit van de onregelmatig verblijf. Bij het gebruik van de standaardformulieren voor terugkeerbesluiten, d.w.z. terugkeerbesluiten en, indien van toepassing, inreisverboden en uitzettingsbesluiten, dienen de lidstaten dit beginsel in acht te nemen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn volledig na te leven. "

Dit was niet het geval, aangezien geen rekening werd gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekster.

2. Schending van artikel 13 EVRM

Overwegende dat in dit geval eraan moet worden herinnerd dat de verzoekster op 21.06.2021 in kennis werd gesteld van het bevel om het grondgebied met vasthouding te verlaten met het oog op verwijdering.

Hij mag geen tijdslimiet stellen voor vrijwillig vertrek, aangezien er een vluchtrisico bestaat aan de kant van de verzoekster, dat zijn escorte naar de grens onverwijld en op elk moment kan plaatsvinden;

Hij kreeg echter van rechtswege een termijn van tien dagen, overeenkomstig art 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980, om een uiterst dringend beroep aan te tekenen bij het RVv tegen voormelde beslissing.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit alleen tot gevolg zal hebben dat verzoeker het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het bestreden besluit wordt ontnomen.

Het is inderdaad moeilijk, zo niet onmogelijk voor hem om dit recht, hoe legitiem ook, uit te oefenen of ervan te profiteren als hij zich in een ander land bevindt.

3. Verzoekster stelt schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van de administratieve akten

Dat de tegenstandige partij zijn beslissing als volgt motiveert:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens valsheid in geschriften. (PV nummer HV.21.LS.001180/2021 van de politiezone van PZ Wokra.) Betrokkene was in het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan warden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat ze inwoont bij haar vriend D., C.-I., geboren op (...)1991, die legaal in België verblijft. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief be/eefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd a/seen indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017). Betrokkene verklaart dat ze trouwplannen hebben. Dit is opmerkelijk, aangezien uit het administratief dossier van de heer David blijkt dat hij gehuwd is met een andere vrouw. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Dat verzoekster ongetwijfeld onrechtmatig wordt vastgehouden;

Dat de betwiste beslissing niet met redenen omkleed is, maar op vermoedens gebaseerd is;

Om hiervan overtuigd te zijn, kan uw raadsman eenvoudigweg opmerken dat de enige rechtvaardiging voor vasthouding is om verwijdering te vergemakkelijken; verzoekster verwerpt alle stellingen in de notulen die in de beslissing worden ingeroepen wegens het ontbreken van een goede vertaler, de autoriteit heeft zich op de vermoedens gebaseerd.

Dat geen geïndividualiseerd onderzoek deze vasthouding kan rechtvaardigen;

Er wordt echter aangevoerd dat de essentie van rechtszaken over de wettigheid betrekking heeft op het vereiste van adequate redenen voor beslissingen. De wettigheid van de motivering dekt een dubbele eis van vorm en inhoud. Op het formulier dient de beslissing een motivering te bevatten.

Deze vereiste is gebaseerd op artikel 62 van de wet van 15/12/1980 dat bepaalt dat "administratieve beslissingen gemotiveerd moet zijn". Het wordt ook afgeleid uit de wet van 21 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten, die bepaalt dat deze motivering betreft "de aanduiding, de handeling van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen". Wat

de verdiensten betreft, bestraft het vereiste van voldoende motivering kennelijke beoordelingsfouten ", Jean-Yves Carlier en Sylvie Sarolea, Vreemdelingenrecht, Larcier 2016, P 660);

Dat werd geoordeeld: "Als de motivering erin bestaat in de handeling de juridische en feitelijke overwegingen aan te geven die de vaststelling ervan hebben bepaald; dat deze motivering voldoende moet zijn, dat wil zeggen nauwkeurig, volledig en specifiek voor het geval. "(Uitspraak van de Raad van State nr. 185.724 van 19 augustus 2008; RG: A.179.818 / 29.933)";

Dat de tegenpartij zich bij haar beslissing uitsluitend op vooroordelen heeft gebaseerd, aangezien verzoekstersvlucht niet hoeft te worden gevreesd aangezien zij een gegarandeerd adres heeft van de begeleider die haar onderbrengt;".

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat verzoekster zich dienstig op deze bepaling zou kunnen beroepen, komt het haar in eerste instantie toe om aannemelijk te maken dat zij een gezinsleven en/of een familieleven heeft.

Ter zake heeft de verwerende partij gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verklaart dat ze inwoont bij haar vriend D., C.-I., geboren op (...) 1991, die legaal in België verblijft. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen, wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Betrokkene verklaart dat ze trouwplannen hebben. Dit is opmerkelijk, aangezien uit het administratief dossier van de heer D. blijkt dat hij gehuwd is met een andere vrouw."

Verzoekster verwijst nu naar haar echtgenoot en diens minderjarig kind, haar "zuster-schoonfamilie" en de Oekraïense gemeenschap in België waarmee zij een diepe en duurzame verankering/band heeft gecreëerd.

Dat verzoekster andere familieleden zou hebben in België, toont zij niet aan. Uit het "Formulier ter bevestiging van het horen van de Vreemdeling" blijkt dat zij, op de vraag "Heeft u familie in België?" alleen maar verwees naar haar vermeende partner. Wat betreft de "duurzame verankering" waarnaar zij verwijst, kan alleen maar worden vastgesteld dat zij geen enkel begin van bewijs neerlegt dat zou kunnen wijzen op enig privéleven bestaande uit banden met de Oekraïense gemeenschap in België, met familie en/of schoonfamilie. Meer nog: zij toont zelfs niet aan sedert wanneer zij in België verblijft. Dit klemt des te meer nu ten aanzien van de verwerende partij verzoekster verklaarde dat zij "twee weken geleden" in België arriveerde, terwijl zij verder betoogt dat zij al twee jaar een relatie heeft met haar vermeende partner. In de gegeven omstandigheden volstaat verzoeksters loutere aanwezigheid in België niet om te kunnen spreken van een ontwikkeld en beschermenswaardig privéleven. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij in de bestreden beslissing niet heeft verwezen naar andere familieleden dan de vermeende partner van verzoekster en evenmin naar een privéleven.

Waar verzoekster verwijst naar haar vermeende partner en diens kind, moet er vooreerst op worden gewezen dat zij, toen zij werd gehoord, het zoontje van haar partner onvermeld heeft gelaten. Zij brengt thans weliswaar een kopie van zijn identiteitsdocument bij en een verklaring van haar vermeende partner dat zij de zorg voor het kind opneemt wanneer hij werkt als chauffeur, maar deze verklaring kan bezwaarlijk worden beschouwd als een objectief begin van bewijs ter zake. Verder toont verzoekster niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing, met name dat het feit dat het koppel samenwoont niet volstaat als afdoende bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven kennelijk onredelijk is. Ook in deze context kunnen de verklaringen van de man, die stelt dat zij sedert maart 2021 samenwonen en de intentie hebben om te huwen, niet worden aanvaard als een objectief begin van

bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven. Geconfronteerd met deze beoordeling kwam het aan verzoekster toe om dit met concrete objectieve argumenten aan te tonen, temeer nu blijkt dat verzoeksters vermeende partner nog steeds gehuwd is met een andere vrouw, zijnde de moeder van zijn zoon.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aantoont dat zij een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daaraan kan, ten overvloede, nog worden toegevoegd dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er verder op dat aangezien verzoekster geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om betrokkene op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Zelfs aangenomen dat verzoekster een gezinsleven heeft met haar vermeende partner en diens zoon, maar toont zij op geen enkele wijze aan dat er in casu sprake zou zijn van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou worden veroorzaakt door haar verwijdering.

Verzoekster toont derhalve prima facie niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangenomen.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, en haar standpunt dat haar het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing wordt ontnomen indien het besluit wordt tenuitvoergelegd, omdat het onmogelijk is om dit recht uit te oefenen als zij zich in een ander land bevindt, moet erop worden gewezen dat de huidige procedure de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel opschort tot uitspraak is gedaan over, in casu, de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, zoals hiervoor blijkt. Verzoekster toont niet aan dat dit niet volstaat als daadwerkelijk rechtsmiddel.

Een schending van artikel 13 van het EVRM is niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet erop worden gewezen dat in de uiteenzetting nu eens wordt geciteerd uit het inreisverbod, dat niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering, en dan weer de pijlen worden gericht op de beslissing

tot vasthouding, met betrekking tot dewelke de Raad, zoals reeds gesteld onder punt 2 van dit arrest, geen rechtsmacht heeft. Dit middelonderdeel is prima facie dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. WIJNANTS